

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci žalobce: **I. K.**, státní příslušnost Ukrajina, t.č. PoS Havířov, Na Kopci 5, Havířov-Dolní Suchá, zastoupeného Organizací pro pomoc uprchlíkům se sídlem Praha 9, Kovářská 4, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR** se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24.5.2014 č. j. OAM-360/ZA-ZA06-K01-R2-2011, **ve věci udělení mezinárodní ochrany,**

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Česká republika **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 24.5.2014 č.j. OAM-360/ZA-ZA06-K01-R2-2011 žalované Ministerstvo vnitra rozhodlo o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany tak, že tato žádost je nepřípustná podle ust. § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb. o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Zároveň žalovaný řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle ust. § 25 písm. i) téhož zákona. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný uvedl, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je již třetí v pořadí. První žádost podal žalobce dne 23.7.2009 a v rámci správního řízení o této žádosti uvedl, že na Ukrajině pracoval v organizaci

„Varta Ruchu“ jako ochranka a po zabití muže, kterého jmenovaný hlídal, mu bylo naznačeno, že příště bude cílem on. Jako další důvod odjezdu z Ukrajiny uvedl, že

jeho matka byla v roce 1946 odeslána na Sibiř, rodina také projevovala názor na samostatnost Ukrajiny, což bylo potlačováno. Důvodem žádosti o mezinárodní ochranu žalobce byla tehdy i legalizace pobytu. Snaží se uchránit svoji rodinu, konkrétně družku a syna proti teroru ze strany mafiánských klanů ve vlasti. O této žádosti rozhodl žalovaný dne 24.6.2010. Proti jeho rozhodnutí podal žalobce žalobu, kterou zamítl Krajský soud v Hradci Králové dne 9.2.2011. Žalobce podal proti rozsudku kasační stížnost, která byla Nejvyšším správním soudem usnesením ze dne 13.10.2011 odmítnuta pro nepřijatelnost. Druhou žádost podal žalobce dne 9.11.2011. V rámci řízení o této žádosti odkázal na důvody, o nichž se zmínil v žádosti předchozí a dále uvedl autonehodu, k níž došlo v roce 1990, kdy pochopil, že někdo po něm jde. Obává se manipulace ze strany státu, kdy by se jednalo o majetek jeho rodiny a on by mohl být umučen jako svědek. Žalovaný dne 24.11.2011 vydal rozhodnutí o nepřipustnosti této žádosti a o zastavení řízení dne 22.2.2012. Také proti tomuto rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Brně, který řízení o žalobě zastavil a následně Nejvyšší správní soud rozhodl o odmítnutí kasační stížnosti žalobce pro její nepřijatelnost. Nyní projednávanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, v pořadí již třetí, podal žalobce dne 5.12.2011. O této žádosti rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 12.12.2011 tak, že jí opětovně posoudil jako nepřipustnou podle ust. § 10a písm. e) zákona o azylu a řízení o ní zastavil podle ust. § 25 písm. i) téhož zákona. I proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové, který rozhodnutí žalovaného rozsudkem ze dne 26.6.2013 zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení. K podané kasační stížnosti žalovaného pak Nejvyšší správní soud v Brně tuto kasační stížnost odmítl. Dne 24.5.2014 rozhodl žalovaný o žalobcově žádosti o udělení mezinárodní ochrany shora uvedeným žalobou napadeným rozhodnutím. Toto rozhodnutí odůvodnil opětovně tím, že neshledal důvody pro opakované posuzování žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, neboť žalobce neuvedl žádnou novou skutečnost odůvodňující opětovné vedení správního řízení a v rámci něho hodnocení důvodů odchodu žalobce z vlasti. Z dostupných informací o situaci na Ukrajině pak žalovaný dovodil, že nedošlo k žádné zásadní změně politické a bezpečnostní situace ve vztahu k žalobcem prezentovaným důvodům podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

Žalobce proti uvedenému rozhodnutí žalovaného podal včasnou žalobu, v níž namítal, že žalovaný vydáním rozhodnutí porušil podle jeho názoru ust. § 2 odst. 1, ust. § 3, ust. § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52 a § 68 odst. 3 správního řádu. Poukázal na předcházející rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové sp. zn. 28Az 39/2011, podle kterého předešlé rozhodnutí žalovaného absentovalo úvahu o tom, zda v zemi původu žalobce nedošlo k zásadní změně situace, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný pouze doplnil v rozhodnutí informace ze země původu o aktuální informace, ze kterých však žalovaný učinil neodpovídající závěry s ohledem na vyostřenost situace a nepokoje a útlak odpůrců ruské invaze. Žalovaný tak učinil nesprávný závěr, že situace na Ukrajině je v pořádku a že nemá žádnou relevanci ve vztahu k žádosti žalobce, který je zastáncem samostatnosti Ukrajiny a že tento názor projevovala také jeho rodina. S odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21.12.2005 č.j. 6AZs 235/2004-57, podle něhož je povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují, se žalobce domnívá, že žalovaný si měl opatřit zbývající informace z provedení nového pohovoru s žalobcem a vyjít tak ze

stavu, o kterém nejsou důvodné pochybnosti. Žalobce má proto za to, že žalovaný nepřihlédl ke všem zprávám o Ukrajině, které byly součástí správního materiálu, nereflektoval faktické ovládání části Ukrajiny Ruskou federací a zacházení s osobami, které se veřejně nenásilně projevují jako odpůrci připojení k Rusku. Závěrem žaloby žalobce zpochybnil i oprávněnost postupu žalovaného k zastavení řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce pro její nepřipustnost.

Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Krajský soud provedl důkaz napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 24.5.2014 č.j. OAM-360/ZA-ZA06-K01-R2-2011, jakož i připojeným správním spisem žalovaného téhož čísla jednacího, jehož součástí jsou i kopie žádostí žalobce o udělení mezinárodní ochrany ze dne 23.7.2009, ze dne 9.11.2011, jakož i žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 5.12.2011. Současně krajský soud vycházel i z připojeného spisu Krajského soudu v Hradci Králové sp. zn. 28Az 39/2011 a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při řízení o žalobě žalobce vycházel přitom krajský soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného (ust. § 75 odst. 1 s.ř.s.).

Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojeného správního spisu žalovaného vzal soud za prokázáno, že žalobce v první žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 23.7.2009 uváděl jako důvod odchodu ze země původu svoje působení v organizaci „Varta Ruchu“, kde dělal ostrahu. Když byl zabit muž, kterého hlídal, bylo mu naznačeno, že příště bude cílem on. Při pohovorech k žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že žije s družkou, se kterou má nezletilého syna a zmiňoval se politických a majetkových poměrech své matky. Při druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 9.11.2011 žalobce na otázku, z jakých důvodů opustil svou vlast uvedl, že tak učinil dne 29.9.2007, že důvody již uvedl v předchozím řízení a že to byly jediné důvody, které jej donutily opustit Ukrajinu. Dále uvedl, že v roce 1990 došlo k autonehodě, kdy poté pochopil, že po něm jdou. Jak již bylo shora uvedeno, o této žádosti rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 24.11.2011 tak, že ji vyhodnotil jako nepřipustnou a řízení o ní zastavil v souladu s ust. § 10a písm. e) a § 25 písm. i) zákona o azylu. V poslední projednávané třetí žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, kterou učinil dne 5.12.2011, uvedl, že jako osobní strážce Večeslava Čornovila na Ukrajině nemohl zůstat. Označili ho za údajného vraha Č. a odjel především kvůli tomu, že pracoval jako osobní strážce a důvodům po autonehodě. Také podal žádost u Řecko-katolické duchovní akademie, kde se chtěl učit na duchovního člověka. Bylo to v roce 1996, kdy absolvoval přijímací řízení, ovšem u tohoto přijímacího řízení bylo předem jasné, kdo bude přijat. V roce 1989 měl problémy s farářem, který ho nutil, aby dělal udavače. I o této žádosti rozhodl žalovaný tak, že je nepřipustná a řízení o ní zastavil dle stejných zákonných ustanovení jak výše uvedeno. K podané žalobě žalobce Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 26.6.2013 rozhodnutí žalovaného ze dne 12.12.2011 zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Krajský soud se ztotožnil se závěrem žalovaného v tom, že část důvodů žalobcem tvrzená jako nové skutečnosti fakticky nové nejsou (jeho působení v organizaci „Varta Ruchu“, rodinné vazby a potíže jeho matky). Jako případná nová skutečnost by mohly přicházet zdravotní potíže a potíže náboženského charakteru. Šlo však o skutečnosti, na které žalobce mohl poukázat již v předchozích řízeních, v čemž mu nic nebránilo. Krajský soud v odůvodnění svého rozsudku také uvedl, že v souladu s postojem žalovaného považuje za zřejmé, že žalobce je veden snahou setrvat na území České republiky

po co možná nejdelší dobu, k čemuž využívá zákonem dané možnosti a podává opakované žádosti. Krajský soud však poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, zejména rozšířeného senátu ze dne 6.3.2012 č.j. 3Azs 6/2011-96, v němž mimo jiné jsou uvedeny náležitosti odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Kromě toho, že těmito skutečnostmi je to, že žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, je také to, že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Právě úvaha, zda k takové zásadní změně došlo, byla v rozhodnutí žalovaného absentována a jediné z tohoto důvodu krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil.

Podle dalšího obsahu správního spisu si žalovaný opatřil dostupné zdroje informací o bezpečnostní, politické a ekonomické situaci Ukrajiny, konkrétně zprávu CRS pro Kongres USA ze dne 24.3.2014 o současných otázkách k politice Ukrajiny, zprávu Freedom House z ledna 2014, informace Infobanky ČTK – Země světa Ukrajina, informace MZV č.j. 11044/2013-LPTP ze dne 2.10.2013 ohledně situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu při návratu do vlasti a při návratu po dlouhém pobytu v zahraničí a informace MZV č.j. 98524/2014-LPTP ze dne 16.4.2014 týkající se aktuální bezpečnostní, politické a ekonomické situace na Ukrajině.

Nynějším, žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 24.5.2014, bylo tedy žalovaným opětovně rozhodnuto o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany ze dne 5.12.2011 tak, že tato žádost je nepřipustná podle ust. § 10a písm. e) zákona o azylu, a proto bylo řízení o ní podle ust. § 25 písm. i) téhož zákona zastaveno.

Podle ust. § 10a písm. e) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, podal-li cizinec opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, aniž by uvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany.

V případě zjištění, že je žádost podle tohoto zákonného ustanovení nepřipustná, soud podle ust. § 25 písm. i) citovaného zákona řízení ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastaví.

Vycházeje ze žalobcem udávaných důvodů žádosti o mezinárodní ochranu se krajský soud zcela ztotožňuje se závěrem žalovaného a sice, že v žádosti podané dne 5.12.2011 uvedl žalobce již dříve opakovaně uplatněné důvody a pokud uvedl nově důvody zdravotní stav, resp. potíže náboženského charakteru, pak se nejedná o důvody, které nemohl uplatnit v předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Stejný závěr ostatně učinil i Krajský soud v Hradci Králové v rozsudku ze dne 26.6.2013. Nutno poznamenat, že proti těmto závěrům žaloba ani nesměřovala. Zásadním žalobním bodem bylo v nyní projednávané věci to, že žalovaný si sice opatřil informace o situaci v zemi původu žalobce, učinil z nich však nesprávné závěry a nepřihlédl k tomu, že rodina žalobce také projevovala názor na samostatnost Ukrajiny, což bylo potlačováno. Konečně bylo v žalobě také vytýkáno, že žalovaný nepřihlédl k nové skutečnosti, kterou má být právě ona aktuální situace

na Ukrajině. S těmito žalobními námitkami krajský soud nesouhlasí. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný totiž za použití shora citovaných zpráv stručně uvádí politický vývoj od listopadu 2013 až po dobu bezprostředně předcházející datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí (v tomto směru krajský soud odkazuje na odůvodnění rozhodnutí žalovaného na straně 10 a 11). Žalovaný v těchto zprávách také shrnuje, že bezpečnostní situace na jihu a východě Ukrajiny je složitá, zejména v důsledku separatistických tendencí místního ruskojazyčného obyvatelstva, poukazuje i na lokální střety jednotlivých uskupení separatistů a zástupců vládní moci na jihu Ukrajiny. Situace na západě a středu země je však klidná a občané své případné aktuální potíže řeší prostým přestěhováním se v rámci země. Žalovaný také poukazuje na informaci MZV ze dne 2.10.2013, podle které zastoupení UNHCR na Ukrajině ani specializované nevládní organizace nedisponují poznatky o tom, že by byli postihováni či diskriminováni občané Ukrajiny, kteří se do vlasti vrátili po dlouhodobém pobytu v zahraničí, resp. neúspěšní žadatelé o mezinárodní ochranu. Veškeré tyto informace jsou podepřeny citovanými zprávami o zemi původu žalobce a není proto možno souhlasit s žalobní námitkou, že byly hodnoceny jednostranně, resp. že nebylo přihlédnuto ke všem zprávám o Ukrajině a tím, že došlo k porušení shora citovaných ustanovení správního řádu. Ve shodě s žalovaným krajský soud uzavírá, že od rozhodnutí žalovaného o předchozí žádosti žalobce o mezinárodní ochranu nedošlo k natolik závažným důvodům – k zásadní změně bezpečnostní a politické situace, která by zakládala opodstatněnost jeho nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Pro úplnost krajský soud poznamenává, že žaloba proti rozhodnutí žalovaného o zastavení řízení ve věci udělení mezinárodní ochrany družky žalobce V. H. a nezl. I. K. byla rozsudkem zdejšího soudu ze dne 21.5.2015 rovněž zamítnuta, přičemž družka žalobce pochází ze západní Zakarpatské části Ukrajiny.

Krajský soud proto žalobu žalobce jako nedůvodnou v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Žádnému z účastníků nepřiznal soud právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce v tomto řízení úspěch neměl a žalovaný se práva náhrady nákladů řízení výslovně vzdal (ust. § 60 odst. 1 s.ř.s.).

České republice nebylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení, neboť tyto náklady vznikly na tlumočném, které ze zákona hradí stát (ust. § 36 odst. 2 s.ř.s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to písemně, ve dvojím vyhotovení. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

V Ostravě dne 21. května 2015
JUDr. Petr Indráček
samosoudce